

ବ୍ରାହ୍ମ ପରିକ୍ଲମା

ଯାଏ ଆର କାହାକୁ ଖ୍ରୀଜାପାରିଲା ନାହିଁ ।
ହି ବହୁଳାକୁଣ୍ଡ ନିକଟରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ,
ରଦ, ବାଘ, ଗାଇ, ବସ୍ତା ଓ କ୍ରିହୁଣର
ରୂପମାନ ରହି ସେ ଦିନର ଘଟଣାକୁ
ନେପକାଳ ଦେଉଛି । ବହୁଳାକୁଣ୍ଡ
କଟରେ ଅଛି ସଙ୍କର୍ଷଣ କୁଣ୍ଡ ଓ
ନାନୀରସୀ । ବହୁଳାକୁଣ୍ଡର
ନାତି ଦୂରରେ ରହିଛି ରାସମଣ୍ଡଳ
ଦିର । ଶ୍ରୀଚେତନ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁ
ଜବିହାର ସମୟରେ ଏଠାକୁ
ସିଥିବାର କିମ୍ବଦ୍ଵାରା ପ୍ରତିଳିପି । ଭଲି
ତ୍ରାକରର ୫ମ ତରଙ୍ଗ ୪୭୩
ଦରେ ଏହାର ବିସ୍ତୃତ ବର୍ଣ୍ଣନା
ହିଛି । ବହୁଳାବନ ପରେ ପଡ଼େ ରାଜ
ନାର । ଏଠାରେ ଦୃଷ୍ଟାସୁର ନାମକ
ସୁରର ବଧ ପରୁ କରିଥିଲେ ।
ଷାସୁର ନିଧନ ପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
ଗାପାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବାରୁ
ସମାନେ ତାଙ୍କୁ ଗୋବଧ କରିଥିବା
ହି ତାଙ୍କ ସହ ମିଶିବାକୁ ବାରଣା
ଲେ । ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ପ୍ରଭୁ ତାହାର
ଯନ୍ତ୍ରିତ କ'ଣ ବୋଲି ପଚାରିବାରୁ
ମନ୍ତ୍ର ତାର୍ଥ ଜଳରେ ଗାଧୋଇବା
ମନ୍ତ୍ରେ ଗୋପାମାନେ ତାଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ
ଦଳିଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନି ଜର
ମାହନବଂଶାକୁ ମାଟିରେ ଛୁଟିଦେବା
ଲରେ ଗୋଟିଏ କୁଣ୍ଡର ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ।
କାଙ୍କର ଆଦେଶରେ ସମସ୍ତ ତାର୍ଥ ଜଳ
ସି ସେଥିରେ ଭର୍ତ୍ତ ହେଲଗଲା । ଏହା

ଶ୍ରୀ ଭାବପୁରାଣା ରାଧାରାଣୀ ଓ
ଗୋପମାନେ ସେହି କୁଣ୍ଡ ଭଳି ଆଉ
ଟିଏ କୁଣ୍ଡ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବିଚାର
ଲା । ସମସ୍ତେ ଏକ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ
ଏକ ଆଞ୍ଜୁଲା ମାଟି ଉଠାଇ ଅନ୍ୟ
ର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଓ ନିଜ
ରେ ବିଚାର କଲେ ଯେ ମାନସ
ର ଜଳ ଆଶି ଉଛୁ କୁଣ୍ଡରେ ଭରି
ଦେବେ । ମାତ୍ର ଏହିକଥାକୁ ନେଇ
କୁଣ୍ଡଙ୍କୁ ଅନୁଗୋଧ କରନ୍ତେ ସେ
କରିବାକୁ ବାରଣ କରି କହିଲେ
ସମସ୍ତ ତାର୍ଥର ଜଳ ତ ଏବେ
ନିର୍ମିତ କୁଣ୍ଡରେ ଭରି ହୋଇ
ଛି । ଆଉ ତୁମ କୁଣ୍ଡରେ ତାହା ଥିବା
ହେବ କି ପରି ? ତେଣୁ
ଗୋପମାନଙ୍କ ଅନୁଗୋଧରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
ର ରଚିତ କୁଣ୍ଡର ବଂଶୀଦ୍ଵାରା
ଟିଏ ଗାର ଗୋପମାନଙ୍କ ନିର୍ମିତ
ପଗକୁ ଚାଶିଦେଲେ । ଯାହା
ରାଗେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିର୍ମିତ କୁଣ୍ଡରେ
ପର୍ଯ୍ୟଳଗଲା । ତାହା ରାଧାକୃଷ୍ଣ
ରେ ସେହି ଦିନଠାରୁ ସର୍ବତ୍ର
ରଚିତ ହେଲା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦ୍ଵାରା
ପ୍ରଥମ କୁଣ୍ଡର ନାମ ହେଲା
ମନ୍ତ୍ର । ବର୍ଣ୍ଣମାନ ବି ଗୋଟିଏ
ଦ୍ଵାରା ଦୂର କୁଣ୍ଡର ଜଳ ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ
ଛି । ଉଚ୍ଚ ରତ୍ନକର ଗ୍ରହରେ ମଧ୍ୟ
କୁଣ୍ଡ ସର୍ପକରେ ବିଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣନା

ଏହି କୁଣ୍ଡ ଦୟର
ପାଶ୍ଚରେ ଗୋଡ଼ିଯା
ଏମାନଙ୍କର ଭଜନ କୁଟୀର,
ଧୂ, ମନ୍ଦିର ଓ ତାହା ସହ
ଚେତନ୍ୟ ଓ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ
ଗର ସ୍ଥାନ ଆଦି ରହିଛି । ଏହି
କୁଣ୍ଡ ଓ ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଠର ବର୍ଣ୍ଣନା
ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କାବ୍ୟ ଓ
କାବ୍ୟରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ
ରହିଛି । ଓଡ଼ିଆ କବି ପାଳବେଗ ବି
ବୁ ବାଦ ଯାଇନାହାଁନ୍ତି ।

“ସତେ କି ମୋ
ହେବ ଯିବି ବୃଦ୍ଧାବନ
ରାଧା କୁଣ୍ଡ
କୁଣ୍ଡ କରିବି ସ୍ଥାନାନ୍ତି ।”

ଏହି ପ୍ରାଚୀନ କୁଣ୍ଡ ଦୂରଟି
ଶାଶ୍ଵତ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।
ଚେତନ୍ୟ ବୃଦ୍ଧାବନର ଉଜ୍ଜାର
ନିମକ୍ତେ ତୌରାଶି କ୍ରୋଶ
ପରିଜ୍ଞାନ କରୁଥିବାବେଳେ ଏହି
ଚିତ୍ର ସନ୍ଧାନ ପାଇଥିଲେ । ଏହାକୁ
ରାଗେ କାଳିଗୋରୀ କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି
ପାରଥୁଲା ଏବଂ ସେହି ଦୂରଟି
କୁ ଚିହ୍ନଟ କରି ଚେତନ୍ୟ ଦେବ
କୁଣ୍ଡ ଓ ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଠର ପୁନଃ ଖନନ
ଏପରି ନାମ ଦେଇଥିଲେ । କେବୁ
ଦେବ ବିଭାଗଦାରୀ କାର୍ତ୍ତିଦୟ
କଷିତ । ଏହି ରାଧାକୁଣ୍ଡ ଓ
କୁଣ୍ଡ ହେଉଛି ଏକ ତାର୍ଥ ସ୍ଥାନ ।

ଯେ ବୈଷଣ ରାଜୁନାଥ ଗୋସ୍ବାମୀ
 ଲାଧାକୁଣ୍ଡ ନିକଟରେ ରହି
 ଥାଏ କରିଥିଲେ । ଏଠାରେ
 ସମାଧି ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ଏହା
 ରହିଛି ରାଜୁନାଥ ଉଚ୍ଚ
 ମା ଓ କୃଷ୍ଣଦାସ ଗୋସ୍ବାମୀଙ୍କ
 ଦିଗମାନ । ଏଠାରେ ଭାଧାରାଣୀ
 ନିକୁ ରଖା କରନ୍ତି ବୋଲି
 ଅଛି । ଏହି କୁଣ୍ଡ ନିକଟରେ
 ପଞ୍ଚପାତ୍ର ଦୂଷି । ସହର
 ର ଶ୍ରୀଚେତନ୍ୟ ମନ୍ଦିରରେ
 ରହିଛି ଓ ବହୁ ବଜାୟ ବୈଷଣ
 ଏଠାରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ବାସ
 କରି । ଶ୍ରୀଚେତନ୍ୟ ମନ୍ଦିରରେ
 ରହିଛି ଶୌତ୍ରୀୟ ସନ୍ତୁ
 ଷ ଗୋସ୍ବାମୀଙ୍କ ମନ୍ଦିର । ଏହି
 କିଛି ଦୂରକୁ ଗଲେ ପଡ଼େ
ଭାବ ଗ୍ରାମ । ଏଠାରେ
 ଯାନ୍ତର ଆଜି ଘର ଥୁବାର
 ଏ । ସେଠାର ମନ୍ଦିରରେ ବହୁ
 ଭାଧାରାଣୀଙ୍କ ମହିମା ଗାନ୍ଧ କରି
 କରିଥାନ୍ତି ଓ ଏପରି କାର୍ତ୍ତନରେ
 ନିଜ ଉପରେ ଭାଧାରାଣୀଙ୍କର
 ନାଦ ହୁଏ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ ।
 ମଧ୍ୟ ମୁଗୁନି ପଥରକୁ
 ଲଳେ ଠିକ୍ କଂସା ଭଳି ଶିର
 ଏହା ଏପରି କାହିଁକି ହୁଏ ତାହା
 ବିଦ୍ମାନେ ପରାକ୍ଷା କରି
 ରିବେ ।

ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗିରିଗୋବର୍ଜନର
 ଯେ ୨୩ କିଲୋମିଟର । ଉପର
 ମଧ୍ୟ ମଧ୍ୟର ଓ ଭାଜିପୁରର
 ପୁର ଜିଲ୍ଲା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟରେ ଏହା
 । ଏହାକୁ ଏକ ପାହାଡ଼ିଆ ବନ୍ଦ

ମେ ଅବା କି ଛାର ମଣନ୍ତ୍ରାମରାଜୀ ହିନ୍ଦୁଲି

ଯୋଗାବରର ତାଳିରୀ ୧-୫୪

ଛତରଖୁଆଙ୍କ ଦେଶ

ଛାତ୍ରବିଷୟାଙ୍କ ଦେଶ

ବୁଦ୍ଧ ହେଇଗଲା, ଆଉ ତାକୁ
ନିଜ କଳି ହବନି । ତମାର ତ କୋଉ
କାର କଥାକୁ ଖାତିର ନାହିଁ, ସକାଳୁ
ଠିଲେ, ଯୋଗ, ପ୍ରଣାଶ୍ୟମ, ତାପରେ
ରେଷେ ପାର୍କ ଯିବ ବୁଲିବା ପାଇଁ ।
ଯାତାରୁ ଫେରିବା ପରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ
କରି ଖବର କାଗଜ ପଢ଼ିବ, ନହେଲେ
ଖଣ୍ଡା ପଢା କରିବ । ଘରେ ଯାହା
ହଲେ ତମର ଯାଏ କେତେ, ଆସେ
ଲାତେ । କେତେବିନି ମୁଁ ଆଉ ଘରକୁ
ଗିରି ବିଥିଥି ? ମୁଁ ମୋର ଆମ ଘରକୁ
ଉଛି, କାମବାଲାଳ ଆସିବାପରେ,
ବରଦେଲେ ଘରକୁ ଫେରିବି ।
ବୁଝିଲି ଆଉ କିମ୍ବା ବୁଝେ କହିବି,
ନୁ ସମାବ୍ୟ ବିପଦ ଭୟରେ ବୁପୁ
ହବା ଶ୍ରେୟଦର ମନେକଳି ।

ବଶ୍ୟ ଘରଣାଙ୍କ ଏପରି ଧମକ
ହେଁ, ଏହା ଆମ ଘରେ ନିତିବିନିଆ
ଆ । ଆଉ ଏକଥା ବି ଜାଣେ, ସେ
ରହାନ୍ତି କୁଆଡ଼େ ଯିବେନି ।
ଶାରାକାଙ୍କ ଭୂଲ୍ୟ, ସେ ଶତ ପୁତ୍ରର
ନମନୀ । ଘର ଉପର ଛାତରେ ତାଙ୍କର
ଲୁ ବଚିଟା । ଶହେ କଣ ଦେବଶହ
ଖା-ପାଖ ପୁତ୍ର- କନ୍ୟାଙ୍କ ଅଳି
ଭର୍ଲୀ ସେ ସହନ୍ତି । କାହାର ମୁଁ
ଖଣ୍ଡାଗଲେ, ତାଙ୍କର ଦେବ ସ୍ମର୍ଣ୍ଣୟାଏ ।
କାଙ୍କର ଅଣ୍ଟାର ଅବସ୍ଥା ଖୁବ ଖାପା ।
କାଙ୍କର କଢା ତାଗିଦ୍ କରିଛନ୍ତି ।
ଝାନୁଆଳ କିମ୍ବା କାମ କରିବା ପାଇଁ ।
ନୁ ତାଙ୍କରଙ୍ଗ କଥାକୁ ପଚାରେ କିଏ
ବରଂ ଓଳଟା ସୁନ୍ଦର କଲେ, ଆମେ
ଯମିତି, ଗଛମାନେ ବି ସେମିତି । କଥା
ହି ପାରୁନାହାଁ ବୋଲି, ତାଙ୍କର କଣ
ବନନ ନାହିଁ ? ଆମକୁ ସିନା ତାଙ୍କର
ଦଖଲୁଛି, ଗଛମାନଙ୍କୁ ଗୋପନେଲେ,
ସମାନଙ୍କ କଥା, ମୋ ଛତା ବୁଝୁଛି
ଏ ? କଣ ବା ଉଭର ଦେଇଥାନ୍ତି,
ଏଥ ହେଇ, ବୁପ-ଚାପ ମୋର ନିତ୍ୟ
ମିଳାଇ ବାର୍ଥମକୁ ଚାଲିଗଲି ।

ଲେ, ଆଳକାରିକ ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ
ବା ସକାଶେ ଭୁଲାଇ ନାହିଁ । ସେମତି
ଏହି ଆଳକାରିକ ଶବ୍ଦ ଯଥା,
ପେଲିସି, ଛତରଖାଲ ପ୍ରଭୃତିରୁ
କାମବାଲା ଉଦ୍‌ବେଶ୍ୟରେ ପ୍ରୟୋଗ
କରି, ତାଙ୍କର ଘରସଂ କାମ ଅବିରାମ
ରେ ଚାଲିଆଁ । ମୁଁ ବାଥରୁମ୍
ରେ ରହି, ଘରଣାଙ୍କ ପ୍ରାୟୋଗିକ
ର ଭାବାର୍ଥକୁ ନେଇ ଗବେଷଣା
ଥୁଥାଏ । ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ
ରଖାଇ ମୋର ଭାବନା ରାଜ୍ୟକୁ
ଧାଳିତ କଲା । ବାଥରୁମ୍ବରୁ ଫେରି
ଖୁଲି, ଘରଣା କୁଣ୍ଡ ହୋଇ
ପାତଳେ ବସି ଚେଲିଭିଜନରେ
ଉଥବା ରୋଷେଇ କାର୍ଯ୍ୟକୁମ
ଶୁଭ୍ରାତି । ଘରସଂ କାମ ସରିବା
ର, ଘରର ବାତାବରଣ କ୍ଲମଶା
କଳ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ । କୋମଳ
ରେ ପଚାରିଲି, ଆଶା କହିଲି ଦେଖୁ
ଛତରଖାଲ 'ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କଣ ? ମୁଁ
ଏ କହିଲେ, ସେ ଭାବନ୍ତି ମୁଁ ତାଙ୍କ
ଲୋଚନା କହୁଛି । ସାମାନ୍ୟ ବିଜନ
ଲ କହିଲେ ମୁଁ କଣ ତମରପରି
ତ କଥା ଜାଣିଛି ? ହେଲେ ଏ କଥା
ଶବ୍ଦ ଗାଆଁରେ ମାଆମାନେ, ପୁଅ-
ଭୁଲକଳେ ଗାଳି କରନ୍ତି । ସେମତି
ପାତରୁ କିଛି ବାହାରିଗଲା, କ'ଣ
ହେଲା ସେଠୁ ? 'ଛତରଖାଲ'
ଏ ଅନୁଯାଇ, କିଛି ନକହି,
କିମ୍ବିର, ମୁଁ ତାଙ୍କ କିଛି କହିବିନି ?
ରେ ସେଇ ଶବ୍ଦର ପ୍ରୟୋଗ ଶୁଣି,
ହସ ମାତିଲା, ହେଲେ ସାମବ୍ୟ
ଦର ଭୟରେ ମୁଁହୁର ଭାବକୁ
ଦେଖିଲା କହିଲି, କାହିଁ, ତମେ ତ କିଛି
କଥା କହିନ । 'ଛତରଖାଲ' ଯାହା
ଛ ଠିକ୍ କହିଛ । ହେଲେ ଧାରସ୍ତିର
ରେ ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି, ମନଦେଇ
ତମର ଠିକ୍ ମନେଥୁବ, ତମର
ଆଁ (ଆସିକା)ରେ ଗୋଟିଏ
ରଗର ଥୁଲା । ରାଷ୍ଟ୍ର କତରେ
ଥାଏ ନଖ୍ବୀ ନାହିଁ କଷମୋଟା ॥

য়েতোরে খাইবাকু দিঅন্তি।
রে খাইথুবা পুরুষ মানকু
‘ছশুଆ’ ও মহিলামানকু
‘ঝে’ ছচ্ছেনাই। ষেমানকু
দেলে আউকিছি নি শৰ্মা,
যুআ মণিষ ঘরলোকজ
তরে নিজকু ভিকাণা বোলি
য়ে দেল ষেতোরে যাই
ক্তি। যেতেবেলে
লাকমানে একথা জাণিন্তি,
নিঙ্কু ঘৃণা চক্ষুরে দেখন্তি। স্থা
কু ধূক্কার করি কহে,
শৰ্মাহু তু ঘরে বস্বি খাইবু। মুঁ
বাহারে খটিবি ? যাইনু
বৱীরে কুতি মরিবু।
লাগুনি, বতোৱাআমানকু
বষি ছতৰ খাইছু ? কাম
যদি ঘরে রহ, নহেলে
তে যাইছু যাআ। মোৱ
ন শুণিবারে ঘৰণাঙ্ক মন
য, তাঙ্কৰ আৰ্থি লাখু রহিথাৰ
ভিজন পৱদা উপৱে।
যুআ ভাবে কহিলে, যাহাত
বিধাকথা কহিব, এমিতি
জ বক্ষেজ কহুছ কাহাঁকি ?
বস্বু কথা মুঁ জাণিছি। এত
, কামবালা যদি নথায়ে মুঁ
ঘরে রহিবিনি।

যুআ পৰ্বপৱে ঘৰণাঙ্কু বুঝেল
, কামবালী উপৱে ভাগি লাভ
? গৱাধানীৱে তমে যাহা
য়াথ, ষেল গোটি এমণয়া।
বালীৱ দাউৰু কাহাৰি মুক্তি
। আম নবীন বাবুত,
নিনকু ষব্বেলো। কাহাঁকি
নে আৰি তমঘৱে কাম
বে ? মাগণারে ঘৱ,
মারে আলুআ, মাগণারে পাণি,
নু যোতা, মুঞ্চু ছতা,
কৱে কিলে তাইল সাঙ্গকু
খোল নেবে মাগণা মিমু

ପାଇଁ, ବହି, ପାଣ୍ଡ-ସାର୍ଟ, ନଳ ସାଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟରେ ଭୋଜନର ପାଇଁ । ଆଛା କହିଲ, ସେମାନେ ତମର ହାତଚେକା ଦାନକୁ କରିବେ ? ବରଂ ଚୁପ୍-ଚାପ ଥା ସିହିଯାଆ, ନଚେତ୍ ନିଜ ନିଜେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସଫଳେ ହାରିବା ଲୋକ ନୁହୁଁଛି । ବେ ପଛେ, ନାହିଁବେ ନାହିଁ । ପରେରେ କହିଲେ, କହିଁ ସହିବ ଯେ କଣ ମାଶାରେ କରୁଛି ? ଫୋପାଡ଼ିଲେ, କଣ କାମବାଲି ହେବେ ? ଯଦି ସେ ଯିବାର ଆଉ, ମୋର ନିଜର କାମ, ମୁଁ କରିବି ।

ହି ତାଙ୍କୁ ବୁଝେଇବି, ସେ କଥା ଭାବି, ମୁଣ୍ଡମୋର ତକର ଏବା ଦିନସାରା ଘର କାମରେ ରହି, ବାହାର ଦୁନିଆର କଥା ଏବା ସକାଶେ ତାଙ୍କର ସମୟ । ଯାହା କିଛି ସମୟ ମିଳେ, ପାଖରେ ବସି ରୋଷେଇ ସୋ ଧାରାବାହିକି ଦେଖିବାରେ ଦେଶ ବିଦେଶର ଖବର ଥାରେ ତାଙ୍କର ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ । ଏକତରପା ଭାବେ, ଯଦି କିଛି କରିବାର ସମୟ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଏ, ଯୁଆ ଭାବେ କହନ୍ତି, ସେ ସବୁ । ମୋର ଦରକାର ନାହିଁ । ବେଳେ ଶୁଣିବ, ତୋରି, କିନ୍ତି, ନାରାହତ୍ୟା, ଅତ୍ୟାଚାର, ଭ୍ରମାଚାର, ଛଡା ଆଉ କିଛି ଅଛି ? ମନ୍ତ୍ର ଅଧିଷ୍ଠରଙ୍କ ଠାରୁ କରି ସମସ୍ତେ'ତ ଚୋରି କିନ୍ତି, କଣ ଭଲ କଥା ଅଛି ଯେ ଶୁଣିବ ? ତମେ ତମର ମୁଣ୍ଡ କରି ରାତିରେ ନଶୋଇ ଆ, ମୁଁମୋର ଘରକଥା ବୁଝେ । ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, ଠିକ୍ କଥା । ଅସୁକିଧାରେ ପଡ଼ି, ତମେ ମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରିତିରେ

ବିଜ୍ଞାନ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି- ଡା. ସାମୁଏଲ ହ୍ୟାନିମାନ (୧)

ଡା ସାମ୍ବଲ ହ୍ୟାନିମାନଙ୍କ ୨୩୦ତମ ଜୟନ୍ତୀ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ହୋମିଓପ୍ୟାଥୁ ଦିବସ ଅବସରରେ)

ମଣ୍ଡେ ହୋମିଓପାଥ୍ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନର
ନକ ବୋଲି ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆଜି
ଜାଙ୍କର ୧୦୦ ତମ ଜୟନ୍ତ୍ୟା । ଆସନ୍ତୁ
ଲୋଚନା କରିବା ସେହି ମହାମାଙ୍କର
ବନ ତଥା ଚିକିତ୍ସାବିଜ୍ଞାନକୁ ତାଙ୍କର
ବଦାନ ସଂପର୍କରେ.. ସେ ଜଣେ
ତ୍ୟକ୍ତ ଦୃଢ଼ମନା ବ୍ୟକ୍ତିଥିଲେ ।
ଲ୍ୟାକାଲରୁ ପଠନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର
ହେତୁକ ଶ୍ରୀଶା ଓ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ ପ୍ରତି
ଜାଙ୍କର ଦୁର୍ବଳତା ଆଗରେ
ରମାନିଥୁଲା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର
ପରିବାରିକ ତଥା ଆର୍ଥିକ ସଙ୍କଟ ।
ଜାଙ୍କର ପରିବାରର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା
ଛଳ ନିଥବାରୁ ତାଙ୍କର ପିତା ଅନେକ
ର ତାଙ୍କୁ ପାଠ୍ୟତାରୁ ଛତାଇ ଆଣି

କୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଥୁଲେ । ତାଙ୍କର
ଗତ ଦକ୍ଷତା ଅତ୍ୟନ୍ତ
କାଗର ଥିଲା । ସେ ଏକାଧାରରେ
୧, ଇଂରାଜୀ, ଫ୍ରେ, ଇଣାଳୀ,
ଓ ଲାଟିନ୍, ଇତ୍ୟାଦି ପରି ଅନେକ
ରେ ଦକ୍ଷ ଥୁଲେ । ନିଜର ଉତ୍ସୁକ
ଜ୍ଞାନ ଯୋଗୁଁ ସେ
ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପକାଇ ଏବଂ
ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ତଥା ପାଠାଗାରରେ
ନିକ ସେବା ପ୍ରାଚୀନ କରି ଚିକିତ୍ସା
ପାଠପତ୍ରର ଖର୍ଚ୍ଚ ତୁଳାଇଥିଲେ ।
ହାତିବା ପରେ ସେ ଘରୁ ଚଙ୍ଗାଟିଏ
ଆଶି ନଥୁଲେ । ନିଜର ପରିଶ୍ରମ
। ତାଙ୍କର ଗୁଜରାଣ
ପାଠଥିଲେ । ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ ଜନିତ

ର ଗୁଣବତ୍ତା ଏବଂ ଆର୍ଥିକ
କାରଣଶୁଣୁ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ
ମୂଳ ସାରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଡିନେରି
ଯୋଳ୍ୟାଳୟ ବୁଲିବାକୁ ପଢ଼ିଥିଲା ।
ଲିପଜିଗର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ
କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସୋଠରେ
ଶିକ୍ଷଣୀୟ ପରିବେଶର
ଅବାରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ନାମକରା
ଯୋଳ୍ୟାଳୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ
ଆର୍ଥିକ ସମସ୍ୟା କାରଣଶୁଣୁ
ର ହତିପରିନିଧିଲେ । ଶେଷରେ
ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ କିବୁର ସହ
। ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତି
ରିଥିଲେ । ଡା. ସାମୁଏଲ
ନ ସତ୍ୟର ଏକନିଷ୍ଠ ପୂଜାରୀ
ଥିଲେ । ସେ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନରେ ଶିକ୍ଷା
ସମାପ୍ତି ପରେ ସେହି ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନର
ଉପଯୋଗ କରି ଗୋଟିଏ ଚିକିତ୍ସା
କରୁଥିବା ସମୟରେ ତହୁଳାନ ଚିକିତ୍ସା
ପରିରେ ରହିଥିବା ଅନେକ ଦୃଢ଼ିତ୍ୱାତ୍ୟନ
ତାଙ୍କ ନଜରକୁ ଆସିଥିଲା । ବିଭିନ୍ନ
ପ୍ରକାର ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଚିକିତ୍ସା ପରି ଯଥିବା
ଶରାରର ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଙ୍ଗକୁ କାଟିଦେଇ
ରକ୍ତକ୍ଷରଣ କରାଇବା, ଗରମ
ଡେଲର ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଙ୍ଗକୁ ବୁଡ଼ାଇବା
ମାନସିକ ବିକୃତି ଗୋଟାମାନଙ୍କ
ଶାରିରାକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେବା ଜତ୍ୟୋଦି ପରି
ତହୁଳାନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ସେ ମିଯମାଣ
ହୋଇପଡ଼ିଲେ ।

